

Babama Söyleyemediklerim

Erdal Turna

Ben ona hiç, "*Babacığım seni çok seviyorum*" demedim. Otuz yıllık birlikteliğimizde gözlerinin içine bakarak ya da utanarak, coşkuyla ya da sıkılarak, tebessümle ya da hüznle hiçbir şekilde ve şartta dudaklarımdan dökülmedi onu ne kadar çok sevdiğime dair sözler.

Peki ya o? Otuz yıllık birlikteliğimizde bana hiç, "*Oğlum, seni çok seviyorum*" diyebilirdi mi? Hafızamda öyle bir anı yok. Ben onu çok severdim, o da beni. Sevgimiz çoğu zaman susuşlarımızda âyan olurdu. Bir de izin dönüşlerinde otogarda beni askeri mektebe uğurlarken, onun ardından bana el salladığında yanaklarından süzülen, benimse otobüs camından bakarken derinlere dalıp gittiğimde, gözlerimi boğan gözyaşlarımda.

Hiç söylemedik birbirimize sevgimizi. Söyleyemedik. Ne o böyle ifadeleri kullanmayı alışkanlık edineceği bir tecrübeye sahipti, ne de ben sevgimi haykırabileceğim ya da fısıldayabileceğim bir cesareti biriktirebilmişim. Babamın oğluydum işte. Nasıl görmüşsem onu, ne duymuşsam ondan, içime onu çekmişim, dışıma onu sızdırmışım.

Ona bir türlü "*Seni seviyorum*" diyemiyordum. Oysa babamı çok seviyordum. Vefatından önceki son yıllarında daha da çoğaldı sevgim. Çünkü saygım artmıştı ona. Saygının sevgi doğurduğunu yaşayarak gördüm. 25 yaşında baba namzeti, 27 yaşında baba oldum. İki yıl arayla ve iki kademedede babamın ruh dünyasında yeni bir yolculuğa çıktım. İnsanlığın kaderi, aile zincirinin mükerrer ilişkisi böyle böyle oluşuyormuş, anladım: Babalar evlatlarını erkence severlermiş. Evlat babasını sevmekte biraz geç kalırmış.

Babamı sevmenin lezzetini duydum çok şükür. Gel gör ki, sevdiğimi söylemenin mutluluğunu yaşayamadım. Şimdi kalbimin en narin köşelerinden süzüp fısıldıyorum sözlerimi, duyur onun ruhuna Allah'ım: "*Babacığım, seni çok seviyorum!*"

2004 yılının 15 Haziran'ında bir salı günü, babalar gününe erişmeden bu dünyadan uçup gittin. Son nefesinde yanında bulunamadım. Çok hızlı çırpın kanatlarını. Uçuverdi ruhun. Mekânın cennet olsun.

Bugün 7 Eylül 2015 Pazartesi. Hadımköy Askeri Cezaevi'nin iki numaralı odasında karalıyorum bu satırları.

Bu sabah telefonla oğlumla konuştum. İki hafta önce yüz yüze görmüştük birbirimizi. Hasret

gidermiştik. Nemli gözlerle veda etmiştik birbirimize. Her görüş saatinin ardından olduğu gibi. Telefonda sadece birkaç cümle konuştuk. Belki bir dakika kadar. Daha çok ben bir şeyler söyledim. Ama final cümlesi oğluma aitti: "Baba, seni çok seviyorum." "Ben de seni çok seviyorum oğlum" dedim. Dedim ama dedikten sonra da bir yumruk oturdu boğazıma. Kelimeler kıymık gibi battı, acıttı canımı. Ben bu cümleyi hiç kurmamıştım babamın karşısında. Ne yüz yüze iken ne de telefonla konuşurken. Ne kadar talihliyim ki bana sevgisini söyleyen bir evlada sahibim. Kızıyla da birkaç kelime konuştum. Aynı sevgi sözcüklerini onun tiz sesinden de duydum: "Ben de seni çok seviyorum babacığım."

Evlatlarım bana, ben de evlatlarıma, sevgimizi fısıldayabiliyoruz. Ne büyük bir mutluluk. Allah'ım, bu nasıl bir lütuf! Şükürler olsun sana!

Ah babacığım! Umarım ötelerde bir bahar esenliğinde seninle buluşuruz. Orada seni gördüğümde, koşarak yamacına geleceğim, boynuna atılıp, mutluluk gözyaşlarımla; *"Babacığım, seni çok seviyorum. Seni hep çok sevmişim. Ama söyleyememişim. Beni affet bu gecikmeden ötürü. Ve şimdi ne olur sen de bana fısılda o hep ertelediğin cümleyi: 'Oğlum, ben de seni çok seviyorum', de."* diyeceğim.

Bizleri sevgisiyle var eden, sevgi ikliminde yaşatsın seni sonsuza dek. Sana olan sevgimi ruhuna duyursun. Babayı sevmenin sevabını da benden alsın sana versin. Sevgilerin ve sevabın bol olsun. Babalar günün kutlu olsun.